

58de Møde.

Torsdag den 10. December Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmand Carlsen-Skiødt er fra Almindelig dansk Gartnerforening og Dansk Planteskoleejerforening modtaget en Henvendelse angaaende Told paa en Række Varer. Trykte Eksemplarer af Henvendelsen vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende a) Forslag til Veksellov, b) Forslag til Checklov.

Valgt blev: *Lundberg, Gerhard Nielsen, N. P. Nielsen, O. Andersen, E. Friis, J. Chr. Jensen, Jesper Simonsen, Rasmussen (Gylling), Slesbager, Elgaard, Himmelstrup, Christensen (Høng), Koefoed, C. J. F. Sven og Hendriksen.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Statsministeren af Holstein angaaende, hvilke Forholdsregler Regeringen agter at tage for at afværge, at den sønderjydske Landbostand i stort Antal og uden egen Skyld maa forlade Hjem og Bedrift.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 1278).

Forespørgeren (Holstein): Intetsteds i de danske Landdistrikter er den økonomiske Krise saa umenneskelig haard, og intetsteds er den i sine Virkninger saa opvækkende uretfærdig som i de sønderjydske Landsdele. Den er ved at overvælde og knuse den Bondestand, som i to Generationer før Verdenskrigen forsvarede og bevarede Sønderjyllands Danskhed trods alle den tyske Stats Fortrykningsbestræbelser; den Bondestand, der i Aarene før Krigen formaade at hævde og fastholde sin Fæderjord paa Trods af de tyske, stadig mere paagaende, Koloniseringsbestræbelser, og som helt og holdent ved egne Kræfter slog

Bom for Virkningerne af de tyske landpolitiske Love, Besitzbefestigungsgesetz og Loven om Rentegüter og det offentlige Forkøbsret til Landejendomme; den Bondestand endelig, som fremfor noget andet Befolkningselement gjorde Afstemningsdagen den 10. Februar 1920 til den lyse danske Genforeningsdag, som den blev, den stolte Dag, da Sønderjyllands danske Bønder, smaa og store, mødte samlede og enige til det store Folkeopbud med den ubrydelige Beslutning, at nu skulde 50 Aars tilsyneladende haabløs Kamp for Danmarks Sag krones med Sejr, nu skulde det være uigenkaldelig Slut med et halvt Aarhundredes Liv i Udlændighed under Tvangsstyre og i Kamp med Stormagts-Imperialisme. Det er det samme Befolkningsslag, der nu 10 Aar efter, at de har stemt sig hjem til Danmark, med stigende Uro og Bekymring spørger hverandre, hvor længe det vil vare, inden Dagen er der, da de tvinges til at forlade Hjem og Bedrift af Aarsager, i hvilke de i det store og hele er sagesløse, og overfor hvilke de staar fuldkommen magtesløse. For Krigens Skyld maatte de forlade Hjemmet i Aarevis, men Hjemmet forlod ikke dem. Det danske Hjem var Grundvolden, der bestod i en Verden, som styrtede sammen. For den sønderjydske Bonde er det en bitrere Lod uforskyldt at leve som udpint Renteslave i sit Hjem eller som hjælpeløs Proletar uden Hjem end mod sin Villie og uden egen Skyld at gøre Krigstjeneste for fremmede, men med sit Hjem i Behold. Er det muligt, den danske Regering og Rigsdag med roligt Sind, parlamenterende ivrigt om alle Haande andre Sager, kan tolerere, at 14 000 sønderjydske Landbohjem er henvist til at gaa til Grunde? Den sønderjydske Bonde gav Danmark den nationale Genforening, men Danmark skylder endnu den sønderjydske Bonde den fulde økonomiske Genforening. Privatøkonomisk har Livet siden Genforeningen været en fortsat Lidelsehistorie for den sønderjydske Landbostand, en Lidelsehistorie, som nu har naaet sit tragiske Højdepunkt, hvor Tilintetgørelsen staar for Døren og alt synes forgæves og haabløst.

Inden jeg gaar over til en Paavisning af Landbrugskrisens særegne Beskaffenhed i Sønderjylland, er det imidlertid rimeligt at gøre nogle Bemærkninger om de Statsforanstaltninger, som i væsentlig Grad vilde kunne bidrage til i Almindelighed at afhjælpe den Landbrugskrise, der hærger det ganske Land, og som derfor ogsaa vil komme Sønderjylland til gode. Det er ør-